

ÉLJÜK AZ IGÉT!

**ÉLETIGE: 2015 június hónap : (Zsolt.118,22;
Mt.21,42 ; Mk.12,10 ; Ap.Csel.4,11 ; I.Pét.2,7.)**

„ A kő, amit az építők elvetettek, szegletkővé lett.. ”

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban ! A belső élet dolgaiban bolyongtunk a májusi életige során gondolat és érzésvilágunkban. Az ember azt gondolná, hogy az ilyen meghitt kapcsolat Istennel, egy nagyon jól-rúgózott „pulmann-kocsit” ad az életéhez. Titkos elvárás támad szívünkben, hogy Isten biztosítson nekünk egy jól rúgózott, gördülékenyen olajozott életpályát, mintegy a belső élet jutalmaként. Hogy a zökkenők minél kisebbek legyenek, vagy tán’ ne is legyenek! Csodálkozunk, ha ez nem egészen így van. Urunk Jézus Krisztusra tekintve még jobban csodálkozhatunk Isten különleges forgatókönyvén. Egy kedves, nyíltszívű ember jelenik meg Jézusban, tele segítőkészséggel, egyeneslelkűséggel, a bajbajutottak nagylelkű felkarolásával - minden szinten és nagy volumenben – de mit kap ezért cserébe??? - Elutasítást, megvetést, brutális, horrorisztikus gyötrelmeket és az ezekben elszenvedett szörnyhalált, kereszthalált!!! Ezzel az értetlenséggel és értelmetlenséggel - alacsonyabb szinten - talán mi is találkozunk életünkben. Tesszük a normális jót és kapjuk az értelmetlen rosszat. Urunk félredobott kőhöz hasonlítja ezt a helyzetet, mint akit megvet az ő népe, mint akire nincs szükség. De ezt teszik ma a tömegek is:Félredobják magát Istent. Leselejtezik a szentet, s magát az erényt. Nyilván, Isten barátai mindig is így jártak, ma is így járnak és így fognak járni ezután is! - Az „építők” alatt azokat értjük, akik Isten nélkül akarnak önerővel, egy új világot építeni. Ezek tele vannak pattanásig feszülő göggel. Elfelejtik: „Ha az Úr nem építi a házat, az építők hiába fáradoznak. Hogyha az Úr nem őrzi a várost, az őr hiába őrködik fölötte.” (Zsolt.127,1). Ők most ellen-bizonyítékot keresnek, azon fáradoznak, hogy fekete-fehéren kimutassák: „Nincs itt szükség Istenre, az úgy sem csinál semmit, de mi majd bebizonyítjuk, hogy két kezünk fog „mennyországot” teremteni. Nem kellene ide álmodozók, amúgy is csak az utunkban állnak, ezért félre kell őket lökni. – Így lesznek ők az „elhajított kő” ! A Főálmodozó pedig:Jézus, akit leginkább félre kell dobni.” A világ (és szelleme, a sátán) elutasítja Isten gyermekeit, kiveti, kiközösíti, megveti, haszontalannak, s semmit érőnek tartja létüket és jelenlétüket a világban. Ezt szimbolizálja az „elhajított kő” kifejezés. S most jön a hatalmas meglepetés. Bár az emberek elvetették, mégis szegletkővé lett. S mindezt az Úr teszi, mert „az Úr tette azzá,” s ez „csodálatos a szemünkben” (Mt.21,42). – A szegletkő nem azonos az alapkövel, hanem ez a falakat köti össze fenn, mint egy koszorú, hogy azok szét ne váljanak, szét ne nyíljanak. A félredobott kő az árok mélyére került, mint alkalmatlan és hasznavehetetlen épület-elem az építkezésnél. (Jézus leszáll a megaláztatás és gyötrelmek mélyére). De a félredobott kő az Építész (Teremtő) szemében mégis alkalmasnak tűnik, ezért lehajol érte az árok mélyére, s fölemeli a falak tetejére, mint szegletkövet. Ez a szegletkő tartja majd ezután egybe az egész épületet, vagyis a teremtett világot, a kozmoszt, a választott népet, a népeket, vagyis jelképesen : a földi és égi Jeruzsálemet. Ezért teljes joggal írja Szent Pál: „Mert benne teremtett mindent a mennyben és a földön..... Mindent általa és érte teremtett...- Ő előbb van mindennél, és minden benne áll fenn.” (Kol. 1, 16-17).

Téma. - Ő egybefog mindent, hogy a mindenség szét ne hulljon. **Benne koncentrálódik, fókuszálódik az univerzum, a teremtett világegyetem.** Ő az Egy és Oszthatatlan, mint az Igazság, a Lét, a Szeretet. Maga a lét: Tér, idő, anyag, erő, fény, hang, élet, értelem, érzés, akarat, emlékezés stb. belőle fakad, de felette is áll ezeknek , s mindent felülmúl. Mint hordót az abroncs, mindent átfog átölel, egybetart és szeret. Ő az egységesítő, mindent egybefogó, koncentrált, rejtett nagyhatalom. Isten a Szeretet (Szelleme). Ő a Legfelsőbb Intelligencia, a mindent átható Jóindulat. Ő az, aki van, a Magasságos VAN. „Én vagyok, aki vagyok.” (Kiv. 3,14.) - így nyilatkozik meg Mózesnek, Ő, a rejtett Isten. A Megfoghatatlan és Felfoghatatlan! Ő a Láthatatlan, de mindenütt - Jelenvaló. Ő teszi alkalmassá azt, aki önmagában véve alkalmatlan. A gyenge, a megalázott, a perifériára dobott mellé áll. „Istennél semmi sem lehetetlen.” (Lk.1, 37). Jézus is elgyengült a kereszten, de Isten, az Atya úgy mellé állt, mint senki más mellé! Bár népe kitoloncolta a szent Városból egészen a vesztőhelyre és latrok közé sorolták. Mégis - az apostol szavával:... „Isten megdicsőítette a Fiát, Jézust, akit ti kiszolgáltattatok és megtagadtatok Pilátus előtt, noha ő úgy határozott, hogy szabadon bocsátja. Megtagadtátok a szentet és igazat, arra kértétek, hogy a gyilkosnak kegyelmezzon, az élet szerzőjét pedig megöltétek. Isten azonban feltámasztotta a halálból, ennek mi tanúi vagyunk”. (Ap.Csel. 3,13-15). Ebben a mondatban benne van Jézus, mint „elvetett kő”, s mint „szegletkő” Aki elutasításban részesült az emberek részéről, s mint aki szegletkővé lett fölemelve az épület tetejére, hogy egybetartsa népét. - Mint akit az emberek megaláztak, de ugyanakkor az Isten felmagasztalta. A szétszórátás sátáni művét követő összegyűjtés isteni műve áll most előttünk. Egyikben a rombolás, másikban az építés és újjáépítés szelleme működik. Amikor a test sejtjei széthullnak, akkor beáll a halál. Amikor pedig a sejtek közeledve találkoznak, akkor ott élet fakad, s újjáéledés. A szeretet anygala, szelleme, lelke mindent összefog, átölel egybegyűjt. Az egyház, a gyülekezet is azok találkozása, akiket az egy közös hit és felfogás összehoz, egybegyűjt. „A sok hívő mind egy szív, egy lélek volt.” (Ap.Csel. 4, 32). A gyűlölet „kultúrája” öl, pusztít, rombol - kezdettől fogva gyilkos szellem ez:Robbant és szétver minden egyetértést , tisztességet és jóindulatot. A halálban szétmállik, szétbomlik, elenyészik a testnek sejt-szövet-rendszere. Nem mindegy, hogy melyik szellemi áramlat irányába állok be: A centripetális, vagy centrifugális irányba. Mert minden

ember, minden pillanatban: Épít, vagy rombol (de nem henyél)! Jézus Krisztus azért jött hogy építsen. S a titok éppen abban van, hogy ezt tette saját testének leromboltatásának az árán. Ki hitte volna, hogy ilyen módszert alkalmaz az Úr megmentésünkért! Íme, hitünk szent titka! Ez az üdvösség elrejtett titka. Isten Országának titka. Senki nem is sejtette - emberileg annyira érthetetlen. Ahogyan ezt Péter apostol is írja: „A tökéletesek körében azonban mi is bölcsességet hirdetünk. Nem ennek a világnak a bölcsességét, sem az e világ pusztulásra ítélt fejedelmeit, hanem Isten titokzatos, rejtett bölcsességét, amelyet Isten öröktől fogva megdicsőülésünkre rendelt. Ezt senki sem ismerte fel a világ fejedelmei közül, mert ha felismerték volna, nem feszítették volna keresztre a dicsőség Urát.” (I.Kor. 2, 6-8).

Akcio-program. - Ha Jézusban áll fenn a mindenség, akkor én is, te is, mi is Benne találjuk meg örök fennállásunkat, életünket. Röviden: Jézusban az örök élet. Ő azért jött közénk, hogy elhozza számunkra a boldog örök életről szóló tanítást. – Mivel Ő a szegletkő, őbenne koncentrálódik a világegyetem minden történése, ezért úgy élünk, hogy figyelmünk rá legyen szegezve, koncentrálva. Jelenléte hassa át tudatunkat, s járjunk színe előtt a tökéletesség útján. Adni akarjunk és nem kapni. Adni odaadást, a szeretet szent erőfeszítéseit munkánk végzésében, emberi kapcsolataink ápolásában, imánkban és minden téren. Akarjunk szert tenni minél nagyobb türelemre, alázatra, külső és belső engedelmességre, szelidségre, áldozatkészségre, állhatatos, kitartó hűségre és bizalommal telt hitre. Meg kell tudnunk elviselni a minket ért semmibevételt és méltánytalan bánásmódot. Összetartó, összefogó, egymást bátorító közösségi lényé kell válnunk, s a szeretet légkörét létrehozni és fenntartani tudó, Szentlélektől áthatott tanítványá. Kell, hogy legyen bátorságunk az egyszerű életvitelhez és a minden körülmények közötti örömhöz.

Tanúságtétel. - Kissé misztikusan hangzik, amit, mint tapasztalatot, el akarok mondani. A különböző emberekkel való találkozásaim nyomasztó, vagy felemelő élménye ez. Név nélkül - amúgy sem ismerősek a személyek - két esettel való találkozásomat mondanám el. Nem tudom, mit akar velem az Úr, de mindig, sorra és rendre hoz hozzám pszichésen terhelt embereket. Egyáltalán nem töröm magam azon, hogy ilyenekkel foglalkozzak, egyszerűen jönnek és kérnek imát; vagy ők maguk, vagy hozzátartozóik. Hogyan utasítsam el őket, ha bizalommal jönnek hozzám, vagy hozzánk, a közösségi imához!?! Jézus Urunk álláspontja a mi álláspontunk is: „aki hozzám jön, azt nem taszítom el.” (Jn.6,38) Nekem semmi részem sincs abban, ha több esetben az enyhülés jeleiről hallok beszámolót. Persze a gyógyulás/szabadulás esélye nagyobb, ha ketten-hárman vagyunk közbenjáró imádkozó testvérek. De meg kell mondanom, hogy nagyon nehéz és nyomasztó érzés fog el, már akkor, amikor 10-20 méter távolságban megjelennek és közelednek - többnyire kísérettel. Még a templomban is - egészen mélyen lenyom a földre - lélekben az ő közeledésük. Szinte fulladozok, s körül kell nézmem, hogy mi készülődik itten. Akkor veszem csak észre az ember-csoportot, akiknek közepén ott van egy pszichésen terhelt személy, s akkor már tudom: Ő lesz az én emberem, vagyis feladatam. A két eset, amit el akarok mesélni, ezzel, az előbb vázolt jelenettel, vagyis ezzel az elnehezdedett légkörrel kezdődött. Afféle nyomottság érzete ez, mint a viharfront előtti elsötétedett mennybolt. Mind a két eset a templomban történt. A hozzátartozók hoztak egy kb 20 éves lányt, aki megjárta a pszichiátriát. Messziről látható volt rajta, az a torz viselkedés, majdnem ordibálás, durvaság rángatózás, gúnyolódás, káromkodáshoz hasonló támadó szavak Isten ellen, házanépe ellen, na és énellenem és imatársam ellen is. Kedvem lett volna első mozdulatra kidobni az Isten házából. Sejtettem, honnan fúj a szél, de tekintettel a családra, aki segítséget kért, megmaradt az ima lehetősége. Hozzáfogtam. Egyszerű, barátságos, szelíd szavakat kerestem. Az ellenoldal' módszereit nem jó használni - gondoltam; a szelidség törvényéhez alkalmazkodom. S elkezdtem: „Istenem, tekints erre, a kedves lélekre, hiszen Te teremtetted őt. Csodálatosnak, szépnek, jónak, igaznak alkottad teremtményeidet. Ne vessed meg kezed alkotását, amikor őt most a gonosz lélektől megtámadott és megsebezett állapotában látod. Könyörülettel hajolj feléje, s emeljed ki abból a csapdából, mely őt most fogva tartja. Segíts rajta; mert én hiszek a Te segítségedben...”Néhány mondat után mindjárt észrevettem először a nyomasztó légkörnek, majd a „betegnek” fokozatos megváltozását. Egyre inkább elcsendesedett az eltorzult leányzó, még néha ellenkezett egy-egy bemondással, de ezt egyre halkabban és erőtlenebbül tette. Végül feladta. Feladta, de nem egészen. Magam is csodálkoztam a jelenségen, de az egész családi csoport is. Egy alapvetően nyugodt arctól búcsúztunk el. Igaz, én még bizonytalankodtam ennek véglegességében, de a következő napokban imatársam jelentette, hogy egész szépen helyrejött az otthoni környezetben, s a mi „betegünk” most már egy egészen normális mederben tölti napjait. - Ennek párhuzamos esete is létezik. Ez az a másik eset, ahol a fojtó érzés végig megmaradt, igaz, nem is kért imát az illető, csak én imádkoztam titkon érte. Ez az ima viszont nagyon elfárasztott, szinte kimerített. Azt a megoldási ajánlatot kaptam az Úrtól, hogy, ha felajánlom ezt a tartós nyomottságomat és belső szenvedésemet érte, akkor ezzel tudok valamit segíteni. Az igazság az, hogy itt kudarcra állok szemben. El kell fogadnom a megoldatlan dolgokat is. De bízom Urunkban, hogy a látszat ellenére, valami talán mégis megmozdul majd odabenn a maga kisiklott helyéről, az Úr által jóváhagyott időben. – Ugye a ház falait a szegletkő fogja össze, belső életünk és pszichénk összetartó ereje pedig Jézus! Nélküle szétesik a belső élet, de ő a széthullott pszichét is újra egybe tudja fogni. Ezért magasztaltassék fel Ő minden teremtmény fölél!

Levelesláda.

Igei ima - Jézusom, Üdvözítő Krisztusom! Ha van egyáltalán segítség égen és földön, akkor az Te vagy. Te, aki az Atyától jöttél, hogy segíts rajtunk. Bárcsak felismernénk ezt a hatalmas lehetőséget, azt a kegyelmi segítséget, melyet Te jelentesz számunkra! Bárcsak élni tudnánk azzal az áldott adottsággal, amit Benned nekünk adott a Mindenható! Bárcsak - segítségeddel - megmenekülnénk minden fenyegető bajtól! Ámen. Áldott és Istenben összeszedett életet kérek imámban Mindnyájatoknak :Károly,Karcsi atya,testvér.